

Předspomnjenje.

Přisłowu je mudrosć naroda. Teho dla su přisłowa temu, kiž chce narod lěpje spóznać, jara wažne a zajimawe. We wšěch ludach, wosebje tež we słowjanskich, su narodowcy tute starodawne zornjatka ludoweho rozoma z wulkej prócu zběrali. Literatura našich hornjołužiskich serbskich přisłowow, hač runjež we přirunanju z cuzo-narodnymi hišće jara słaba, je tola hižom přez Seilerja a Smolerja pěčne spočatki dóstała. Seiler je hižom w léce 1839 we Łužiskim Magazinje¹⁾ poł sta serbskich přisłowow wozjewił. Dwě léce pozdžišo je Smoleř we svojich Serbskich Pěsničkach²⁾ wjetšu zběrku serbskich přisłowow podał, kotrež běše ze rta ludu, z Łužiskeho Magazina a ze serbskeje rukopisaneje Nowiny předařskeho towařstwa w Lipsku nahromadził. Dale je tón samy spisowař we svojich Słowjanskich Lětopisach³⁾ něhdže 100 wubraných hornjołužiskich přisłowow wočišćeć dał. Te same su z Pěsničkow wzate; nowych je jich pjatnaće, wot Seilerja připóslanych. Ze wšeho je widzeć, zo naše dotal zezběrane přisłowa hišće nihdže wšě hromadže njenamakaš, a zo je tež jenož w tajkich pismach nadeńdžeš, kotrež su bjez nami porědke a žadne. Duž zdaše so zdobne a wužitne być, wšě dotal wozjewjene serbske přisłowa

¹⁾ Neues Lausitzisches Magazin. Görlitz, 1839.

²⁾ Pjesnički horných a delných Łužiskich Serbow. Grimma, 1841.

³⁾ Jahrbücher für slavische Literatur etc. Bautzen, 1854.